

Mgr. MARIE BENEŠOVÁ
MINISTRYNĚ SPRÁVEDLNOSTI ČR
A PŘEDSEDKYNĚ LEGISLATIVNÍ RADY VLÁDY

V Praze dne 11.12.2013
Čj. 410/2013-OD-SPZ/2

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. J. V., nar. - stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis Okresního soudu ve Frýdku-Místku sp. zn. 1 T 138/2012

Podle § 266 odst. 1, 2 tr. řádu podávám ve prospěch obviněného J. V., nar. v O., naposledy bytem N. čp. , okres F.-M.,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému rozsudku Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 5.3.2013 čj. 1 T 138/2012-137.

Napadeným rozsudkem byl obviněný J. V. uznán vinným v bodě I. přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kterého se dopustil tím, že ač věděl, že mu byl rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 18. 10. 2005 čj. 6 T 177/2005-39, který nabyl právní moci dne 23.5.2006, uložen mj. trest zákazu činností spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 3 let a 6 měsíců, který vzhledem k výkonu dříve uložených trestů zákazu činnosti stejného druhu dosud nevykonal, přesto dne 19.3.2012 kolem 11:00 hod. v N., okr. F.-M., nejméně po silnici II. třídy č. 3B k rodinnému domu čp. řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. VW Vento, tmavé barvy, nezjištěné RZ, a v bodě II. přečinem násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kterého se dopustil tím, že dne 19. 3. 2012 v době od 11:00 hod. do 12:00 hod. v obci N., okr. F.-M., v rodinném domě čp. a na neoploceném pozemku u tohoto domu v podnapilém stavu vyhrožoval zabitím vykonavateli exekutora P. B. a asistentu vykonavatele exekutora L. Ch., kteří vykonávali exekuční činnost na základě pověření soudního exekutora

JUDr. T. V. v rámci exekuce nařízené usnesením Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 25.6.2007 čj. 27 Nc 6615/2007-5, které nabylo právní moci dne 20.10.2007, vulgárně jim nadával, bránil v soupisu majetku a ve vstupu do jednotlivých pokojů rodinného domu a fyzicky napadl vykonavatele exekutora P. B. strkáním do těla, kdy vzhledem k agresivitě J. V. byli P. B. a L. Ch. nuceni přivolat hlídku Policie ČR, avšak J. V. pokračoval ve vulgárním napadání pracovníků soudního exekutora a vykonavatele exekutora P. B. v přítomnosti policistů Policie ČR, fyzicky napadl P. B. strkáním do těla a taháním za motorovou pilu, kterou P. B. vynášel z domu v rámci výkonu exekuční činnosti, kdy následně byl obviněný J. V. za použití hmatů a chvatů a přiložením pout zajištěn a převezen na protialkoholní záchytnou stanici.

Za tyto trestné činy byl obviněnému uložen podle ust. § 325 odst. 1 a za užití § 43 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 20 měsíců, a vedle tohoto trestu trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 let.

Po vyhlášení rozsudku se obviněný i za osoby oprávněné vzdal do protokolu práva opravného prostředku, také přítomný státní zástupce prohlásil, že se vzdává práva odvolání. Rozsudek nabyl právní moci dne 5.3.2013.

K odsuzujícímu rozsudku nalézacího soudu je nutno poznamenat, že okresní soud vyhotovil za splnění podmínek podle § 129 odst. 2 tr. řádu toliko zjednodušený rozsudek, který tak neobsahuje odůvodnění. Vzhledem k tomu není možné posoudit správnost konkrétních právních úvah nalézacího soudu včetně úplnosti a procesní relevantnosti opatřených a provedených důkazů, jež nalézací soud vedly k závěru o vině obviněného v obou bodech výroku o vině, přičemž ani státním zástupcem v dané věci podané návrhy na potrestání (které následně byly spojeny soudem ke společnému řízení) v souladu s právní úpravou neobsahovaly odůvodnění, tedy ani z hlediska zvolené právní kvalifikace podle ustanovení § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kterou nalézací soud bez dalšího přijal a převzal do svého meritorního rozhodnutí.

Podle ust. § 13 odst. 1 tr. zákoníku je trestným činem protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně.

Podle ust. § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kdo užije násilí v úmyslu působit na výkon pravomoci úřední osoby bude potrestán odnětím svobody až na čtyři léta.

Podle ust. § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci tím, že vykonává činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána nebo pro kterou mu bylo odňato příslušné oprávnění podle jiného právního předpisu nebo pro kterou takové oprávnění pozbyl, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta (v době rozhodování soudu až na dvě léta).

Podle ustanovení § 127 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku je úřední osobou soudní exekutor při výkonu exekuční činnosti a při činnostech vykonávaných z pověření soudu nebo státního zástupce, pokud plní úkoly státu nebo společnosti a používá při tom svěřené pravomoci pro plnění těchto úkolů.

Podle ust. § 2 odst. 5 tr. řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl

zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezavazuje orgány činné v trestním řízení povinností přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhopvat a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezavazuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.

Podle ust. § 2 odst. 6 tr. řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle ust. § 220 odst. 2 tr. řádu soud při svém rozhodnutí smí přihlížet jen ke skutečnostem, které byly probrány v hlavním líčení, a opírat se o důkazy, které strany předložily a provedly, případně které sám doplnil.

Po seznámení s obsahem spisového materiálu jsem však zjistila, že se nalézací soud těmito ustanoveními při svém rozhodování důsledně neřídil a napadeným rozhodnutím, jakož i v řízení mu předcházejícím, flagrantně porušil zákon, a to v neprospěch obviněného.

Jak konkrétně vyplynulo z obsahu předmětného spisu, byly usnesením Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 2.8.2012 č. j. 1 T 138/2012-71 po nápadu návrhů na potrestání J. V. dvě trestní věci, vedené původně pod sp. zn. 1 T 138/2012 a 1 T 139/2012, spojeny ke společnému řízení a projednání, a to pod sp. zn. 1 T 138/2012.

Hlavní líčení bylo samosoudcem nařízeno na 24. 9. 2012, kdy k tomuto jednání byli jako svědci předvoláni P. B. a R. K. (příslušníci přivolané hlídky Policie ČR), E. V., bývalá manželka obviněného, a zaměstnanci soudního exekutora svědci P. B. a L. Ch. Vzhledem k tomu, že se obviněný a svědkyně E. V. omluvili ze zdravotních důvodů, bylo soudem odvoláno předvolání svědků P. B. a L. Ch., kteří se tudíž k hlavnímu líčení, které se konalo dne 24. 9. 2012, nedostavili. Svědci P. B. a R. K. byli za přítomnosti státního zástupce téhož dne vyslechnuti do protokolu mimo hlavní líčení (viz č.l. 80 a 82 tr. spisu), které bylo odročeno na 26. 10. 2012, a to za účelem opětovného předvolání obviněného a svědkyně E. V. Ani k tomuto odročenému hlavnímu líčení se obviněný nedostavil, a to opětovně pro vážné zdravotní problémy, a nedostavila se ani svědkyně E. V. Došlo tudíž opět k odročení hlavního líčení na 5.12.2012, kdy k tomuto jednání byli znovu předvoláni obviněný a svědkyně E. V. I na tento termín se obviněný omluvil pro zdravotní indispozici, svědkyně V. se rovněž k soudu nedostavila. K opětovně odročenému hlavnímu líčení dne 14.1.2013 se přes řádně doručené předvolání (viz u č. l. 97 verte) obviněný opět nedostavil, avšak s ohledem na okolnost, že se tentokrát neomluvil, bylo hlavní líčení konáno v jeho nepřítomnosti v souladu s ustanovením § 202 odst. 2 tr. řádu, kdy byly přečteny protokoly o jeho výpovědi (viz č. l. 58-63 tr. spisu, a viz č.l. 45-48 spisu původně vedeného pod sp. zn. 1 T 139/2012), z jejichž obsahu rozhodně nevyplývá, že by se J. V. v procesním postavení podezřelého k trestné činnosti doznal. Dále byly podle § 11 odst. 1 tr. řádu za souhlasu státního zástupce přečteny výpovědi svědků R. K. (viz č.l. 80-81 tr. spisu) a P. B. (viz č.l. 82-83 tr. spisu) a podle § 213 odst. 2 tr. řádu byly z obsahu obou trestních spisů přečteny listinné materiály a připojené spisy, jejichž výčet je uveden v protokole o tomto hlavním líčení (včetně trestních oznámení P. B. a L. Ch. ze dne 19.3.2012), avšak již nikoli úřední záznamy o vysvětlení podaných zaměstnanci exekutora P.

B. a L. Ch. ve zkráceném přípravném řízení podle § 158 odst. 6 tr. řádu dne 14.5.2012. Za účelem doplnění dokazování bylo hlavní líčení opětovně odročeno na 13.2.2013, kdy k tomuto jednání měli být jak obviněný, tak svědkyně E. V. předvedeni policií. Dne 23.1.2013 zaslal obviněný soudu faxem četné lékařské zprávy o svém zdravotním stavu, přičemž telefonicky byl soudem informován o termínu konání hlavního líčení dne 13.2.2013. Dne 12.2.2013 však obviněný telefonicky soudu sdělil, že dosud předvolání neobdržel a že ze zdravotních důvodů stejně není schopen se k soudu dostavit. Hlavní líčení bylo samosoudcem odročeno na 5. 3. 2013, a to za účelem doplnění dokazování a opětovného předvedení obviněného. Mimo hlavní líčení byla dne 13.2.2013 vyslechnuta jako svědkyně E. V. (viz protokol na č.l. 125 tr. spisu).

K hlavnímu líčení konanému dne 5.3.2013 byl obviněný předveden policejním orgánem, přičemž před soudem prohlásil, že netrvá na zachování pětidenní lhůty k přípravě, a požádal, aby bylo hlavní líčení provedeno. Jak již bylo zmíněno úvodem, při splnění podmínek podle §§ 129 odst. 2 a 55b odst. 4 tr. řádu byl ve věci vyhotoven toliko zjednodušený rozsudek a rovněž také stručný písemný záznam o průběhu hlavního líčení ze dne 5.3.2013, který neobsahuje výpověď obviněného a ani výčet dalších provedených důkazů.

Ze zvukového záznamu o průběhu hlavního líčení konaného dne 5.3.2013 (který je na digitálním nosiči součástí trestního spisu viz č.l. 136) bylo ovšem zjištěno, že podle § 213 odst. 2 tr. řádu soud tohoto dne k důkazům z obou vyšetřovacích spisů přečetl zcela shodné listiny jako již v hlavním líčení dne 14. 1. 2013, přičemž zcela opomněl vysvětlení podaná podle § 158 odst. 6 tr. řádu P. B. a L. Ch., kteří poté, co bylo odvoláno jejich předvolání k prvnímu hlavnímu líčení, již k soudu předvolání znovu nebyli, a tudíž nebyli ani vyslechnuti v procesním postavení svědků. Na souhlas s přečtením podaných vysvětlení těchto klíčových svědků ve smyslu § 314d odst. 2 poslední věty tr. řádu se soud obviněného (ani státního zástupce, který tento postup navrhoval v obou návrzích na potrestání) také nedotázal. Zda soud obsah těchto podaných vysvětlení P. B. a L. Ch. považoval za skutečnosti, které státní zástupce i obviněný označili za nesporné, nelze zjistit, nicméně jednak podle zvukového záznamu soud žádné rozhodnutí podle § 314d odst. 2 tr. řádu o upuštění od dokazování některých skutečností neučinil, přičemž obviněný se k trestné činnosti nedoznal. Proto stěžít lze vyjádření uvedených zaměstnanců soudního exekutora v podaném vysvětlení podle ustanovení § 158 odst. 6 tr. řádu považovat za skutečnosti nesporné či pro posouzení a meritorní rozhodnutí ve věci nepřilíš zásadní, od jejichž dokazování by bylo na místě upustit, a to zejména ve vztahu k přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť tento skutek obviněný zcela popřel a jediným přímým svědkem tohoto jeho jednání měl být P. B., který však tuto skutečnost uvedl až ve vysvětlení podaném dne 14.5.2012 (nikoli tedy již v trestním oznámení ze dne 19. 3. 2013, které na rozdíl od podaného vysvětlení soudem čteno u hlavního líčení bylo). Ohledně přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku tak procesně účinně vlastně vypověděl pouze a toliko zprostředkovaně svědek P. B., který uvedl, že na místě samém policisté neviděli ani nezjišťovali, kdo přijel starým autem zn. VW, ale teprve následně na policejní služebně se jeden z těch exekutorů zmínil o tom, že s vozidlem, které bránilo vozidlu exekutorů ve výjezdu, přijel sám obviněný (který ovšem opakovaně uvedl, že vozidlem byl pouze přivezen, neboť ho řídil jeho známý, jehož jméno odmítl sdělit).

Pokud tedy vzhledem ke zjednodušenému vyhotovení rozsudku není možno vyvodit, na základě jakých důkazů považoval soud za prokázaný skutek právně kvalifikovaný jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr.

zákoníku, absentuje doznání obviněného a zásadní důkaz v tomto směru – výpověď svědka P. B. – který procesně relevantně proveden nebyl (ať již formou výsledku jmenovaného jako svědka u hlavního líčení či přečtením úředního záznamu dle § 158 odst. 6 tr. řádu za podmínek § 314d odst. 2 tr. řádu), pak nezbyvá než uzavřít, že napadený rozsudek, pokud jím byl J. V. v bodě I. uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, je vadný, neboť jím a v řízení mu předcházejícím, byl porušen zákon v neprospěch obviněného, a to v ustanovení §§ 2 odst. 5, 6 a § 220 odst. 2 trestního řádu ve vztahu k ustanovení § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Ve vztahu k výroku o vině pod bodem II. napadeného rozsudku, kterým byl J. V. uznán vinným přečinem násilí proti úřední osobě podle ust. § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, je nutno dále konstatovat, že tohoto trestného činu se dopustí ten, kdo užije násilí v úmyslu působit na výkon pravomoci úřední osoby, za kterou však vykonavatele soudního exekutora ani asistenta vykonavatele soudního exekutora považovat nelze.

Vymezení pojmu úřední osoba je obsaženo v ustanovení § 127 trestního zákoníku, přičemž odst. 1 tohoto zákonného ustanovení obsahuje taxativní výčet úředních osob, kterou podle písm. f) je také soudní exekutor při výkonu exekuční činnosti a při činnostech vykonávaných z pověření soudu nebo státního zástupce, pokud plní úkoly státu nebo společnosti a používá při tom svěřené pravomoci pro plnění těchto úkolů. Byť je nesporné, že v daném případě vykonavatel soudního exekutora a jeho asistent z pověření soudního exekutora tohoto v podstatě při soupisu movitých věcí zastupovali (což je navíc v případech mobiliární exekuce zcela běžnou praxí), je nutno uvést, že soudní exekutor je soukromá osoba vykonávající z pověření soudu veřejnou moc v oboru justice; podle § 28 zák. č. 120/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (Exekuční řád, dále jen e. ř.) se úkony exekutora považují za úkony exekučního soudu. Uvedené ustanovení tudíž zakládá veřejnoprávní povahu postavení soudního exekutora a jeho oprávnění rozhodovat o právech a povinnostech soukromých subjektů. Exekutor však není správním orgánem, nelze tedy v jakékoli jeho činnosti, ať zákonné nebo nezákonné, spatřovat zásah správního orgánu, který by bylo možné přezkoumávat ve správním soudnictví podle § 82 a násl. s.ř.s., jak judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16.11.2011 č.j. 5 Aps 6/2011-85. Exekutorský úřad je totiž ve smyslu § 1 e. ř. spojen s exekutorem jako fyzickou osobou, která v rámci pověření tímto úřadem vykonává zákonem svěřené činnosti. Přenesení některých těchto činností na další osoby je v mezích zákona možné, avšak přenesení osobního statutu exekutora spojeného s exekutorským úřadem, a v rámci něho i přenesení statutu úřední osoby, možné není (viz Komentář k Zákonu o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů č. 120/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, autoři JUDr. M. Kasíková a spol., nakladatelství C.H.Beck, druhé vydání, rok 2010 str. 3 a třetí vydání, rok 2013 str. 4).

Ustanovení § 19 a násl. e. ř. zakotvuje postavení zaměstnanců exekutora – exekutorského koncipienta, exekutorského kandidáta, vykonavatele exekutora a dalších zaměstnanců. Podle § 27 odst. 1 e.ř. exekutor může zaměstnávat v pracovním poměru vykonavatele exekutora a další zaměstnance, na které nejsou kladeny zvýšené nároky jako na exekutorského koncipienta nebo exekutorského kandidáta, neboť podle § 27 odst. 2 e.ř. soudní exekutor může písemně pověřit vykonavatele exekutora prováděním úkonů, které ve výkonu rozhodnutí podle občanského soudního řádu provádí vykonavatel. Další zaměstnance pak může pověřit prováděním jednoduchých úkonů, které jsou předmětem exekuční nebo další činnosti. Za tyto úkony se mimo jiné považuje i provedení soupisu a zajištění movitých věcí.

Výkon jednoduchých úkonů přitom může souviset jak s exekuční činností, tak i s činností další. V těchto ohledech je možno odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.1.2010 sp. zn. 20 Cdo 4473/2007, v němž je řešena problematika výkladu ustanovení § 27 odst. 2 e. ř. v rozhodném znění, a to mimo jiné i v návaznosti na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.3.2006 sp. zn. 4 Tz 32/2006. Byť v posledně citovaném rozhodnutí senát trestního kolegia Nejvyššího soudu ČR podal odlišný výklad ust. § 27 odst. 2 e.ř. oproti senátu občanskoprávního kolegia, a to mimo jiné proto, že v něm předmětná problematika byla řešena pouze jako předběžná otázka, jejíž zodpovězení považoval soud za nutné pro posouzení, zda byla naplněna skutková podstata trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 2 písm. a) trestního zákona č. 140/1961 Sb., účinného do 31.12.2009, i tak dospěl k závěru, že vykonavatel exekutorského úřadu, tedy tzv. další zaměstnanec soudního exekutora (§ 27 e.ř.), nepožívá statutu veřejného činitele (úřední osoby), kterýžto je nepřenosný. Argumentoval tím, že k úkonům, které jsou předmětem exekutorské činnosti soudního exekutora, je při jejich provádění zapotřebí určitá míra odborné a morální kvalifikovanosti, a to vzhledem ke skutečnosti, že je s nimi spojen zásah do občanských práv a svobod. K jejich provedení je proto oprávněna pouze osoba, jež daná kritéria splňuje tak, jak jsou specifikována v zákoně (§ 9 a násl. e.ř.). Oprávnění k takovým vážným zásahům je podle názoru Nejvyššího soudu ČR pro případ excessu vyváženo též ochranou nebo naopak odpovědností veřejného činitele (úřední osoby), která je nepřenosná. Odvolával se přitom na další rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.6.2004 sp. zn. 5 Tdo 478/2004, jež vykonavateli soudního exekutora postavení veřejného činitele ve smyslu § 89 odst. 9 tr. zákona č. 140/1961 Sb., účinného do 31.12.2009, nepřiznal. Nejvyšší soud ČR v tomto rozhodnutí argumentoval tím, že vykonavatel soudního exekutora není soudním exekutorem podle § 1 odst. 1 e.ř., ale má pouhé postavení tzv. dalšího zaměstnance exekutora podle § 27 odst. 1 e.ř. (v tehdy platném znění), který je soudním exekutorem pověřen k vykonávání jednoduchých úkonů a nedopadá na něho proto ust. § 89 odst. 9 tr. zákona č. 140/1961 Sb., účinného do 31.12.2009 (obdobně nyní § 127 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku), podle něhož je veřejným činitelem mimo jiné soudní exekutor při výkonu exekuční činnosti, sepisování exekutorských zápisů a při činnostech vykonávaných z pověření soudu podle zvláštního předpisu (exekuční řád), pokud se podílí na plnění úkolů společnosti a státu a používá při tom pravomoci, která mu byla v rámci odpovědnosti za plnění těchto úkolů svěřena.

Stanovisko Nejvyššího soudu ČR lze tudíž použít i na posuzovaný případ, neboť obdobně je soudní exekutor při výkonu exekuční činnosti a při činnostech vykonávaných z pověření soudu nebo státního zástupce vymezen jako úřední osoba i v ustanovení § 127 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku, kdy podle odst. 2 tohoto ustanovení se pak k jeho trestní odpovědnosti vyžaduje, aby trestný čin byl spáchán v souvislosti s jeho pravomocí a odpovědností. Pojem exekuční činnost je pak vymezen v § 1 odst. 2 e. ř., podle kterého v rámci pověření exekutorským úřadem exekutor provádí nucený výkon exekučních titulů (exekuční činnost).

Z výše uvedeného je tedy nutno vyvodit, že je-li k trestní odpovědnosti za trestný čin násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku vyžadováno užití násilí v úmyslu působit na výkon pravomoci úřední osoby, pak, nemůže-li dojít k přenesení statutu úřední osoby – soudního exekutora, pokud tento vykonává činnost ve smyslu § 127 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku a plní-li současně úkoly státu nebo společnosti a používá při tom svěřené pravomoci pro plnění těchto úkolů, na jeho vykonavatele či dalšího zaměstnance, nemůže se pachatel dopustit předmětného trestného činu, neboť neužívá násilí v úmyslu působit na

výkon pravomoci úřední osoby, tedy speciálního subjektu, jímž vykonavatel soudního exekutora či další zaměstnanec soudního exekutora (např. asistent vykonavatele) nejsou.

Podle shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 16.11.2011 č.j. 5 Aps 6/2011-85 pak nelze vykonavatele a další zaměstnance soudního exekutora považovat ani za úřední osoby ve smyslu § 127 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku (jimiž jsou mj. odpovědní úředníci orgánu územní samosprávy, orgánu státní správy nebo jiného orgánu veřejné moci, pokud plní současně úkoly státu nebo společnosti a používají při tom svěřené pravomoci pro plnění těchto úkolů), neboť soudní exekutor je orgánem sui generis – fyzickou osobou, na kterou stát delegoval část svých mocenských práv, která jinak přísluší soudu. Jeho zákonné postavení má tedy smíšenou povahu - je vykonavatelem nucených výkonů soudních a jiných rozhodnutí a zároveň je osobou oprávněnou k další činnosti v rozsahu zákona. Proto zaměstnanec exekutora nemůže být osobou, na kterou by bylo možno vztáhnout pojem úředníka, když se jedná o zaměstnance soukromé osoby, která má sice určité mocenské pravomoci, ale nejde o zaměstnance správního úřadu.

Po přezkoumání předmětného trestního spisu jsem dospěla k závěru, že oba výroky o vině napadeného rozsudku jsou zatíženy zásadními procesně i hmotně právními pochybeními, a z tohoto důvodu pak rozsudek Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 5. 3. 2013 č. j. 1 T 138/2012-137 nemůže obstát, a to jak ve výroku o vině, tak v logickém důsledku ve výroku o uloženém trestu.

Proto navrhuji, aby Nejvyšší soud České republiky:

- 1) Podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že pravomocným rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 5.3.2013 č.j. 1 T 138/2012-137 a v řízení, které mu předcházelo, byl porušen zákon v neprospěch obviněného J. V., a to v ust. § 2 odst. 5, 6, § 220 odst. 2 tr. řádu ve vztahu k ust. § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a v ust. § 13 odst. 1 a § 127 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku ve vztahu k ust. § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku;
- 2) podle § 269 odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek zrušil jakož i všechna další rozhodnutí na toto rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a
- 3) podle § 270 odst. 1 tr. řádu přikázal Okresnímu soudu ve Frýdku-Místku, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [7 Tz 65/2013](#)